

GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I TRETË
VENDIM

Kërkesa nr. 16399/20
ALMA LIÇAJ
KUNDËR SHQIPËRISË

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë), e mbledhur më 16 qershor 2026, si një Komitet i përbërë nga:

Diana Kovatcheva, *Kryetare,*

Darian Pavli,

Vasilka Sancin, *gjyqtarë*

dhe Olga Chernishova, *zëvendëssekretare e Seksionit,*

Në lidhje me:

kërkesën (nr. 16399/20) kundër Republikës së Shqipërisë të depozituar në Gjykatë në mbështetje të nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (Konventa) më 8 prill 2020, nga një shtetase shqiptare, znj. Alma Liçaj (kërkuesja), e cila ka lindur në vitin 1976, banon në Vlorë dhe u përfaqësua nga z. A. Saccucci, dhe znj. G. Borgna, avokatë të cilët e ushtrojnë profesionin në Romë;

vendimin për të njoftuar mbi ankesën, në lidhje me të drejtën e kërkueses për respektimin e jetës private qeverinë shqiptare (Qeveria), përfaqësuar nga Agjenti i saj, z. O. Moçka, Avokat i Përgjithshëm i Shtetit, dhe për ta shpallur pjesën tjetër të kërkesës të papranueshme;

konstatimet e palëve;

Pasi diskutoi, vendos si më poshtë:

LËNDA E ÇËSHTJES

1. Çështja ka të bëjë me shkarkimin nga detyra të kërkueses nga Komisioni i Pavarur i Kualifikimit (KPK) dhe Kolegji i Posaçëm i Apelimit (KPA) në bazë të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar (*Vetting-u*) (shih *Xhoxhaj kundër Shqipërisë*, nr. 15227/19, 9 shkurt 2021).

2. Kërkuesja u emërua gjyqtare në vitin 2000 dhe së fundmi ushtroi detyrën e Kryetares së Gjykatës së Apelit Vlorë. Ajo u martua me M. L.-në në vitin 2003.

3. Më 15 nëntor 2018, KPK-ja e shkarkoi kërkuesen nga detyra. KPK iu referua, veçanërisht, një automjeti të blerë nga M. L. në vitin 2009, i cili rezultonte të ishte raportuar si i vjedhur, dhe që më parë kishte qenë në bashkëpronësi të tij me një person tjetër; si dhe huave private (me sa duket, të paktën njëra prej tyre me para në dorë në vitin 2013) për dy apartamente në Tiranë, të cilat ishin deklaruar në deklaratën e rivlerësimit kalimtar (*vetting*) si pasuri e përbashkët bashkëshortore.

4. Më 23 shtator 2019, KPA-ja la në fuqi shkarkimin e kërkueses në bazë të nenit 61(3) dhe 5 të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar. KPA-ja vendosi si më poshtë, lidhur me apartamentin e parë në Tiranë.

a) Në vitin 2008, M. L. dhe A. M. kishin nënshkruar një marrëveshje huaje për shumën prej 60,000 eurosh (EUR), të dhëna hua M. L.-së nga kjo e fundit, me qëllim blerjen e një apartamenti. Nëpërmjet një kontrate ndërtimi të vitit 2009 me kompaninë A. C. dhe kompaninë B., M. L. kishte kontraktuar blerjen e një apartamenti në Tiranë për shumën 97,664 EUR, përfshirë një vendparkim prej 12,000 EUR; kontrata parashikonte dorëzimin brenda 24 muajve dhe penalitet për vonesë. Në deklaratën e saj të pasurisë për vitin 2009, kërkuesja kishte raportuar shumën 72,000 EUR si

pagesë për atë apartament. Rezulton se në dhjetor të vitit 2016, kompania B. e kishte ulur çmimin e blerjes me 9,964 EUR dhe ishte lëshuar një procesverbal për dorëzimin e apartamentit. Në deklaratën e rivlerësimit kalimtar, si burime u renditën: huaja prej 60.000 eurosh, ulja e çmimit me 25.664 euro dhe huaja prej 12.000 eurosh në vitin 2009 nga vëllai i bashkëshortit, A. L.

b) Deklarimi i pasurisë së kërkueses për vitin 2009 kishte treguar si burime financimi për të njëjtën banesë pagat dhe kursimet, dhe kishte lënë pa përmendur vendparkimin me vlerë 12,000 euro, i cili ishte deklaruar për herë të parë në deklaratën e vitit 2016. Deklarata e procesit të rivlerësimit (*vetting*-ut), ndërkohë, iu referua huave. Kur, në vitin 2010, Inspektorati i Lartë i Deklarimit dhe Kontrollit të Pasurive dhe Konfliktit të Interesit (ILDKPKI) kishte konstatuar një mungesë fondesh prej rreth 16,000 eurosh për vitin 2009, kërkuesja kishte përmendur huan prej 12,000 eurosh, për të cilën A. L. kishte nënshkruar një deklaratë të noterizuar të nesërmen. Megjithatë, ajo hua ishte deklaruar për herë të parë vetëm në deklaratën e vitit 2013 (si e pashlyer). A. L., i cili vetë ishte bërë subjekt deklarues në vitin 2013 sipas Ligjit për Deklarimin e Pasurive të vitit 2003, nuk e kishte deklaruar kurrë atë. Ai pretendonte se kishte pasur mundësi financiare për të dhënë hua nga dy burime: të ardhura të lidhura me kompaninë L., në të cilën pretendonte se kishte qenë i përfshirë si ortak dhe/ose administrator; dhe të ardhura që pretendonte se vinin nga një “zonë ndërtimi”, të cilën ai pretendonte se e kishte përfutur përmes një kontrate zhvillimi të vitit 2005 dhe më pas e kishte kthyer në vlerë monetare. Megjithatë, gjatë periudhës 2005–2009, ai nuk kishte pasur asnjë rol në kompani dhe nuk ishin deklaruar apo shpërndarë dividendë; ai nuk e kishte marrë zonën e pretenduar të ndërtimit; dhe të dhënat për pagën e tij i përkisnin periudhës së mëvonshme. Kështu, kërkuesja kishte bërë një deklaram të rremë lidhur me huan nga A. L.

c) Kërkuesja pretendonte se A. M. kishte pasur burime të ligjshme për të dhënë shumën prej 60,000 eurosh përmes aktivitetit të biznesit dhe likuiditetit bankar. Megjithatë, KPA-ja konstatoi se fitimet e tij të dokumentuara deri në vitin 2008 kishin qenë të kufizuara, se të dhënat bankare të siguruara nga KPK-ja nuk e mbështetnin një shumë të tillë dhe se mënyra e deklaruar e shlyerjes nuk ishte dokumentuar në mënyrë bindëse. KPA-ja identifikoi mospërputhje në llogaritjet e shlyerjes dhe hodhi poshtë pretendimin për rifinancimin e borxhit të mbetur përmes një huaje prej 30,000 eurosh nga K. S. në vitin 2013. Aftësia financiare e K. S. nuk u konfirmua pas shqyrtimit të të dhënave të tij tatimore, të dhënave mbi pagën, qarkullimin dhe fitimet për periudhën 2012–2013, si dhe të të ardhurave të prindërve të tij nga qiraja, për të cilat nuk ekzistonin prova të transferimeve tek K. S. apo konfirmime tatimore.

d) Kërkuesja pretendoi se shuma e pashlyer prej 25,664 eurosh ishte zbritur nga çmimi prej 97,664 eurosh “me marrëveshje të palëve”, për shkak të penaliteteve për vonesë dhe shpenzimeve të M. L. për punimet e ndërtimit. Megjithatë, në vitin 2014 ajo kishte deklaruar para ILDKPKI-së se i kishte “marrë tashmë çelësat e apartamentit” dhe se ajo shumë do të paguhej në momentin e regjistrimit të pronës. Ajo nuk kishte deklaruar as borxhin e mbetur, e as uljen e tij të supozuar vjetore. Dokumentet e punimeve të viteve 2010–2015 përsërisnin të njëjtat punime dhe vlera, si dhe binin në kundërshtim me të dhënat e ILDKPKI-së dhe me kontratën, e cila nuk lejonte kryerjen e punimeve të ndërtimit nga palë të treta. Punimet e pretenduara ishin kryer falas nga kompania L. përmes një nënkontraktori. Asnjë provë nuk tregonte për një marrëveshje specifike midis dy kompanive për uljen e çmimit me 25,664 euro; rrjedhimisht, ulja e pretenduar ishte e paprovuar dhe deklarimi për të ishte i rremë.

5. Lidhur me apartamentin e dytë në Tiranë, KPA-ja vuri në dukje se kërkuesja kishte deklaruar një hua prej 70,000 eurosh, të dhënë nga L. S. në muajin korrik të vitit 2016, si burimin e përdorur nga M. L. për të blerë atë apartament për 60,000 euro në të njëjtin muaj. L. S. deklaroi se i kishte pasur mjetet për të dhënë atë hua nga fitimet e një kompanie, në të cilën zotëronte 50%. KPA-ja

shqyrtoi raportet financiare të kompanisë, të dhënat tatimore të saj dhe të L. S., si dhe disa dokumente të tjera. Ajo konstatoi se aktiviteti i kompanisë ishte pezulluar në vitin 2014 dhe se, megjithëse ajo kishte gjeneruar fitime në vitet e mëparshme, nuk kishte shpërndarë asnjë dividend të tatueshëm. KPA-ja vuri, gjithashtu, në dukje se kërkesja i referohej një pagese të plotë e të menjëhershme me para në dorë në korrik të vitit 2016, ndonëse kontrata pasqyronte këste të mëparshme; se kontratat e shërbimeve për apartamentin ishin në emër të M. L. që nga viti 2014; dhe se çmimi ishte shumë më i ulët si krahasuar me atë që vetë shitësit kishin paguar në vitin 2009, ashtu edhe me vlerën zyrtare të referencës. Kërkesja nuk provoi një burim të ligjshëm për pagesën prej 60,000 eurosh.

6. Gjithashtu, KPA-ja deklaroi se në vitin 2009, M. L. kishte blerë një makinë për 600,000 lekë (ALL, rreth 4,580 euro në atë kohë) dhe e kishte shitur atë për 20,000 euro në vitin 2010, duke lidhur dy kontrata të ndryshme shitjeje me të njëjtin blerës para noterëve të ndryshëm. KPA-ja e rrëzoi shpjegimin se çmimi i ulët i blerjes ishte vendosur për shkak të dyshimit se makina ishte e vjedhur dhe konstatoi se kontrata e shitjes kishte qenë thjesht një formalitet, me qëllim justifikimin e shumës prej 20,000 eurosh të përdorur atë vit për të blerë një makinë tjetër dhe për të treguar një bilanc pozitiv që mbulonte një pjesë të kredisë së marrë nga A. M. Nuk ishte paguar asnjë tatim mbi fitimin për shitjen e vitit 2010 dhe nuk ishte provuar që M. L. të kishte paguar për ndonjë riparim apo përmirësim që do të shpjegonte rritjen katërfish të vlerës. Për këtë arsye, KPA-ja konstatoi “veprime fiktive”, një deklaram të rremë dhe mospërcaktimin e vlerës reale të makinës. Gjetje të ngjashme u konstatuan edhe për një makinë tjetër, të blerë për 500,000 lekë në vitin 2002 dhe të shitur për 15,000 euro në vitin 2013, për të cilën nuk ishte dorëzuar deklarata e detyrueshme e të ardhurave. M. L. pretendoi se të ardhurat ishin përdorur në vitin 2014 për të blerë një makinë tjetër, e cila më vonë ishte shkëmbyer dhe dhuruar për A. L. Vlera doganore e makinës (3,750,000 lekë) ndryshonte nga vlera e deklaruar në kontratën e dhurimit (1,000,000 lekë). Së fundmi, një automjet Volkswagen, i blerë në vitin 2010 për 100,000 lekë ishte shitur në vitin 2014 për 3,000 euro. Në këtë mënyrë, kërkesja kishte cenuar besimin e publikut tek sistemi i drejtësisë përmes transaksioneve të tilla të dyshimta brenda familjes së saj.

7. Së fundmi, KPA-ja konstatoi edhe disa parregullsi të tjera, përfshirë ato që lidheshin me pasuritë paramartesore të M. L.

8. Kërkesja argumentoi se shkarkimi i saj nga detyra kishte qenë i paligjshëm dhe pretendoi, në terma të përgjithshëm, se ai kishte qenë joproporcional sipas nenit 8 të Konventës.

VLERËSIMI I GJYKATËS

A. Qëllimi i çështjes

9. Pretendimet e reja të parashtruara nga kërkesja në vitin 2024 – përfshirë ato lidhur me zbatimin me efekt prapaveprues të rregullave që kanë të bëjnë me fondet e huadhënësve dhe mungesën e parashikueshmërisë – nuk përbëjnë thjesht një shtjellim të ankesës fillestare, e cila përqendrohej në çështje të tjera dhe kryesisht në seriozitetin e parregullsive mbi të cilat u bazua shkarkimi i saj. Këto pretendime dalin jashtë qëllimit të çështjes në gjendjen e saj aktuale (shih *Kulák kundër Sllovakisë*, nr. 57748/21, § 52, 3 prill 2025).

B. Neni 8 i Konventës

1. Parashtrimet e palëve

10. Qeveria përsëriti gjetjet e KPA-së dhe argumentoi se ankesa ishte e pabazuar.

11. Kërkesja argumentoi se ajo i kishte deklaruar huat dhe shlyerjet në të gjitha deklaramet. Sipas Ligjit për Deklarimin e Pasurisë të vitit 2003, ajo ishte e detyruar vetëm të deklaronte huat dhe të dorëzonte marrëveshjet, gjë të cilën e kishte bërë. Duke qenë se në atë kohë nuk ekzistonte detyrimi për të verifikuar gjendjen financiare të huadhënësve, imponimi i kësaj kërkesë nga

organet e rivlerësimit kalimtar (*vetting*-ut) kishte krijuar një barrë të paarsyeshme për të. Në çdo rast, kërkuesja kishte paraqitur prova që demonstرون, në një masë të arsyeshme dhe të mjaftueshme, kapacitetin financiar të huadhënësve. Organet e rivlerësimit kalimtar kishin anashkaluar xhiron e konsiderueshme të gjeneruar nga bizneset e tyre dhe nuk kishin kryer një vlerësim gjithëpërfshirës të pasurive të paluajtshme dhe kursimeve të tyre. Disa të dhëna, si ato që lidheshin me A. M., i cili kishte ndërruar jetë në vitin 2013, kishin qenë të pamundura për t'u siguruar prej saj dhe pa rëndësi për integritetin e saj financiar (shih paragrafin 4(c) më lart).

12. Kërkuesja argumentoi se nuk e kishte deklaruar huan nga A. L. në deklarin e vitit 2009 për shkak të udhëzimeve të paqarta lidhur me huat familjare (shih paragrafin 4(b) më sipër). Pasi ILDKPKI-ja kishte vënë në dukje atë mosdeklarim, kërkuesja e kishte deklaruar huan në të gjitha deklarinmet pasuese. Fakti që bashkëshorti i saj dhe vëllai i tij e kishin formalizuar huan vetëm në vitin 2010 nuk e bënte atë fiktive. Huat familjare nuk kërkonin marrëveshje me shkrim dhe ata e kishin formalizuar atë për të siguruar përputhshmëri të plotë me ligjin. Organet e rivlerësimit kalimtar i kishin përdorur në mënyrë arbitrare përpjekjet e saj për transparencë kundër saj dhe kishin konstatuar një bilanc negativ për vitin 2009.

13. Raportet e punës konfirmonin se M. L. kishte financuar punimet e ndërtimit të apartamentit të vitit 2009 (shih paragrafin 4(d) më sipër). Çmimi ishte ulur me qëllim shpërbllimin e tij dhe si kompensim kontraktual për vonesat. Masa e saktë e asaj uljeje ishte bërë e qartë vetëm në momentin e dorëzimit përfundimtar në vitin 2016. Kështu, kishte qenë e pajustificuar të kërkohej nga kërkuesja që të deklaronte uljet vjetore të detyrimit të pashlyer bazuar në ecurinë e punimeve të ndërtimit. Ajo kishte dorëzuar raporte të ecurisë së punimeve për periudhën 2010–2015, të cilat dokumentonin punën e kryer, si dhe deklaratën e lëshuar nga kompania, e cila dokumentonte uljen e çmimit.

14. Mospërputhja e pretenduar midis kontratës së blerjes për apartamentin e dytë në vitin 2016 dhe deklaratës së atij viti ishte e pabazuar: çmimi ishte paguar pjesërisht me paradhënie dhe pjesërisht në momentin e nënshkrimit të kontratës, dhe të gjitha pagesat ishin shlyer brenda atij viti (shih paragrafin 5 më sipër). Për këtë arsye, në deklaratë ishte pasqyruar saktë se pagesa ishte shlyer plotësisht në vitin 2016, ndërsa formulari i deklarimit nuk kërkonte që ajo të specifikonte kështu. Organet e rivlerësimit kalimtar nuk kishin shpjeguar se si ndikonte në përshtatshmërinë e saj për detyrën gjyqësore diferenca midis çmimit të blerjes dhe shumës që shitësit kishin paguar fillimisht. Prona ishte blerë në tregun e lirë, ku çmimet varionin për arsye të ndryshme, përfshirë urgjencën e shitësve për të shitur, siç ndodhi në këtë rast.

15. Gjetjet dhe përfundimet e tjera të KPA-së (shih paragrafët 6–7 më sipër) nuk e justifikonin shkarkimin e kërkueses nga detyra.

2. Vlerësimi i Gjykatës

16. Shkarkimi i kërkueses nga detyra përbënte ndërhyrje në të drejtën e saj për respektimin e jetës private dhe cenonte nenin 8 të Konventës, nëse nuk do të justifikohesh si masë, në përputhje me ligjin dhe e domosdoshme në një shoqëri demokratike për të arritur një qëllim legjitim (shih *Thanza kundër Shqipërisë*, nr. 41047/19, §§ 135 dhe 137, 4 korrik 2023).

17. Gjykata fillimisht do të shqyrtojë pretendimet e kërkueses, lidhur me gjetjet e Kolegjit të Posaçëm të Apelit për huat e konsiderueshme, uljen e pretenduar të çmimit për apartamentin e vitit 2009 dhe transaksionet me automjete.

18. Argumentet e kërkueses, me të cilat ajo kundërshton ligjshmërinë e shkarkimit të saj nga detyra, për aq sa ai bazohet në këto gjetje dhe konteston qëllimet legjitime, janë të ngjashme me ato që Gjykata i ka rrëzuar në një kontekst të ngjashëm (shih *Thanza*, cituar më lart, §§ 141–47, me referenca të mëtejshme). Gjykata nuk gjen asnjë arsye për të mbajtur një qëndrim të ndryshëm.

19. Mbetet për t'u përcaktuar nëse ndërhyrja ishte proporcionale. Së pari, kërkuësja pretendoi se kishte mangësi procedurale, lidhur me gjetjet e lartpërmendura, duke iu referuar nenit 6 të Konventës. Këto pretendime u shpallën të papranueshme në kohën e komunikimit të kësaj kërkesë. Në vitin 2024, kërkuësja i përsëriti të njëjtat pretendime në mbështetje të nenit 8. Gjykata më parë nuk konstatoi mangësi serioze në procesin vendimmarrës përmes të cilit ishte arritur në këto gjetje në nivel kombëtar dhe nuk sheh asnjë arsye për të arritur në një përfundim të ndryshëm, lidhur me pranueshmërinë e atyre pretendimeve sipas nenit 8 (krahasoni *Thanza*, cituar më lart, § 158). Së dyti, kërkuësja kundërshtoi si arbitrare gjetjet dhe interpretimin e ligjit të brendshëm nga ana e KPA-së. Këto pretendime nuk tregojnë asnjë shenjë arbitrariteti ose nuk manifestojnë paarsyeshmëri (shih Yüksel *Yalçinkaya kundër Turqisë* [DHM], nr. 15669/20, § 304 *in fine*, 26 shtator 2023). Prandaj, Gjykata do ta shqyrtojë pretendimin fillestar për mungesë proporcionaliteti mbi bazën e fakteve, ashtu siç këto fakte janë konstatuar dhe vlerësuar në nivel kombëtar.

20. Mosrespektimi të caktuara nga ana e zyrtarëve publikë të detyrimeve që lidhen me deklarin e pasurisë mund të konsiderohet përgjithësisht serioze (shih *Thanza*, të cituar më lart, § 153). Kjo mund të përfshijë pamundësinë për të justifikuar blerje të mëdha përmes kursimeve ose burimeve legjitime dhe të mjaftueshme që disponoheshin në kohën e blerjes, ose pamundësinë për të justifikuar një stil jetese të tepruar apo shpenzime ekstravagante që tejkalojnë qartazi të ardhurat e ligjshme të deklaruara të zyrtarit përkatës dhe familjes së tij ose të saj. Mund të jetë e ligjshme të merren parasysh të ardhurat dhe deklarinimet e bashkëshortit/es së zyrtarit (po aty).

21. Për sa u përket huave, Gjykata vlerëson se kërkesa për të provuar besueshmërinë e një huaje të konsiderueshme dhe mjaftueshmërinë e të ardhurave të huadhënësit të përdorura për atë hua është, në parim, në përputhje me funksionimin efektiv të mekanizmave të rivlerësimit kalimtar (*vetting*-ut), duke kundërshtuar përdorimin e huave fiktive për të “pastruar” pasurinë e pashpjeguar të zyrtarëve publikë ose të familjeve të tyre. Transaksione të tilla mund të ngrenë, gjithashtu, çështje të konfliktit të interesit ose përfitime të tjera të paligjshme të marra nga një gjyqtar. Megjithatë, zbatimi i kësaj kërkesë nuk duhet të krijojë një barrë të tepruar ose joproporcionale dhe duhet të vendosë një ekuilibër të drejtë midis interesit publik dhe të drejtave të ankuesit. Individit duhet të ketë një mundësi efektive dhe reale për të provuar mjaftueshmërinë e burimeve financiare të përdorura, dhe kërkesat lidhur me provat duhet të jenë të arsyeshme, duke marrë parasysh, ndër të tjera, kalimin e kohës dhe kontekstin social e ekonomik në të cilin ato kanë ndodhur (krahasoni *Thanza*, cituar më lart, §§ 155–56, dhe *Gogitidze dhe të Tjerë kundër Gjeorgjisë*, nr. 36862/05, §§ 99–115, 12 maj 2015).

22. Gjatë procedurave të rivlerësimit, kërkuësja iu referua huave nga A. M. dhe A. L. si burime financimi për apartamentin e parë të blerë në Tiranë, në vitin 2009. Ajo iu referua, gjithashtu, një huaje nga L. S. si burimi i vetëm i financimit për një apartament tjetër në vitin 2016, pra në një kohë kur legjislacioni i rivlerësimit, që kërkonte justifikimin e burimeve të huadhënësve, kishte hyrë tashmë në fuqi. A. L. dhe L. S. treguan burime specifike për shumat e huazuara kërkueses (shih paragrafët 4(b) dhe 5 më lart). Nuk rezultoi që ajo të ketë provuar para organeve të rivlerësimit se e kishte të pamundur të siguronte informacione ose dokumente vendimtare, lidhur me burimet specifike të këtyre huadhënësve. A. L. dhe L. S. duket se kanë bashkëpunuar plotësisht me kërkuësen, duke vënë në dispozicion prova për origjinën e huave. Dokumentacioni i tyre personal dhe ai përkatës i shoqërive duket se ka qenë i aksesueshëm për të. Për sa i përket të ndjerit A. M., kërkuësja nuk ka specifikuar se cila provë thelbësore ishte e padisponueshme si pasojë e vdekjes së tij në vitin 2013, veçanërisht duke pasur parasysh se KPK-ja kishte siguruar dhe verifikuar të dhënat e tij bankare (shih paragrafin 4(c) më lart). Për këtë arsye, nuk është vërtetuar se, në rrethanat specifike të çështjes në fjalë, kërkuësja është ngarkuar me një barrë të pamundur

për të provuar kapacitetin e huadhënësve për të dhënë hua (shih *Thanza*, cituar më lart, § 156). Mjaftueshmëria e të ardhurave të disponueshme të huadhënësve nuk u konfirmua për një pjesë të konsiderueshme të fondeve të huazuara kërkueses.

23. Në arritjen e këtij përfundimi, KPA-ja iu referua, gjithashtu, faktorëve të tjerë që kishin cenuar besueshmërinë e huave. Në veçanti, asnjë hua nga A. L. nuk ishte deklaruar në deklaratat e pasurisë së kërkueses të bëra në kohën përkatëse, qoftë si burim për apartamentin e parë apo si detyrim financiar (shih *Xhoxhaj*, cituar më lart, § 202), e as në deklarimet e vetë A. L.-së sipas Ligjit për Deklarimin e Pasurive (shih paragrafin 4(b) më lart). Pretendimet e kërkueses lidhur me shlyerjen e huas nga A. M., përfshirë përmes një huaje në para në dorë nga K. S., ishin jo konsistente ose të pambështetura në prova (shih paragrafët 4(c) dhe 6 më lart).

24. Duke pasur parasysh problemet serioze me kredi të shumta të konsiderueshme që pretendohet se kanë financuar pronën martesore (shih paragrafin 3 më sipër), vendimi i KPA-së për të shkarkuar kërkuesen mbi këtë bazë nuk ishte disproporcional (shih, gjithashtu, *Nikëhasani kundër Shqipërisë*, nr. 58997/18, § 123, 13 dhjetor 2022).

25. Gjithashtu, KPA-ja shqyrtoi rregullisht argumentet e kërkueses, në lidhje me uljen e pretenduar prej 25,664 eurosh dhe dokumentet e paraqitura prej saj. Të marrë së bashku, faktorët e përcaktuar nga KPA-ja për periudhën deri në fund të vitit 2016 tregojnë, të paktën, mosdokumentimin e duhur nga ana e saj të një pjese të madhe të asaj shume (shih paragrafin 4(a) dhe (d) më sipër).

26. Së fundmi, transaksionet e makinave ishin të tilla që ngritën pyetje serioze, në lidhje me korrektësinë financiare në marrëdhëniet private brenda familjes së kërkueses (shih paragrafët 3 dhe 6 më sipër).

27. Në rastin kur gjykatat vendase i kanë shqyrtuar me kujdes faktet, i kanë zbatuar standardet përkatëse të të drejtave të njeriut, në përputhje me Konventën dhe praktikën gjyqësore të saj, si dhe kanë balancuar në mënyrë të përshtatshme interesat individuale me interesin publik në një çështje, Gjykata do të kërkonte arsye të forta për të zëvendësuar këndvështrimin e saj me atë të gjykatave vendase (shih *Danileț kundër Rumanisë* [DHM], nr. 16915/21, § 168, 15 dhjetor 2025). Duke marrë parasysh gjetjet në paragrafët 9 dhe 19 më sipër, parregullsitë e përmendura dhe pozicionin e ankueses si gjyqtare dhe kryetare e një gjykate apeli – ku prej saj pritej të përmbushte standarde të larta integriteti dhe ndershmërie në administrimin e çështjeve të saj financiare personale dhe atyre të familjes së saj (shih *Xhoxhaj*, cituar më sipër, § 407 *in fine*) – Gjykata nuk sheh asnjë arsye për t’u distancuar nga përfundimet e KPA-së, lidhur me pasuritë e përmendura më sipër dhe, në mënyrë më të përgjithshme, me rezultatin e çështjes së rivlerësimit (shih, në të kundërt, *Sevdari kundër Shqipërisë*, nr. 40662/19, §§ 93 dhe 96, 13 dhjetor 2022). Rrjedhimisht, Gjykata nuk konstaton se shkarkimi i saj nga detyra ishte joproporcional.

28. Për këtë arsye, nuk është e nevojshme të kryhet një shqyrtim i hollësishëm i argumenteve të ankueses, lidhur me gjetjet dhe përfundimet e tjera të KPA-së (krahasoni *Thanza*, cituar më sipër, § 160).

29. Rrjedhimisht, ankesa është qartazi e pabazuar dhe duhet të rrëzohet në përputhje me nenin 35 §§ 3 (a) dhe 4 të Konventës.

Për këto arsye, Gjykata, unanimisht,

E shpall kërkesën të papranueshme.

Hartuar në anglisht dhe njoftuar me shkrim më 9 korrik 2026.

Olga Chernishova
ZËVENDËSSEKRETARE

Diana Kovatcheva
KRYETARE